

Došla řada na skupinu mladíků, z nichž většina si snad myslela, že budeme opékat buřty. Jeden se představil a řekl, že přišel proto, že ho sem kamarád pozval, ale neřekl mu, co se bude dělat. Představil se i druhý a byl na tom stejně. Potom se představil ten, který je pozval, a řekl, že je pozval proto, že chce vidět jejich tváře, až půjdou přes rozžhavené uhlí. Měli byste vidět jejich úžas. Přípravu vydrželi asi dvě hodiny, pak raději odešli. Nicméně to bylo jednoznačně v pořádku – když někdo nechce, nemůžete ho nutit. Tady je každý sám za sebe a každý musí posoudit, zda na to má, či nemá. Přišla řada na další odvážlivce. Byl tam asi jedenáctiletý klouček se svým tátou. Klouček došl nad jeho odhodláním. A tak jsme se postupně seznámili.

Příprava spočívá v sugestivním tanci za zvuku bubnů a australských domorodých nástrojů. Ještě ani nemusíte chodit po ohni a již tato příprava vám dá hodně a možná že někomu jakýsi slabý impulz, který mu pomůže něco na sobě změnit, zvýší sebevědomí, zlepši rozhodování, odhodlání, rozhodnost a cílevědomost. A někomu dá impulz větší, ten pak půjde přes oheň a získá ještě více. Najednou je pro vás svět jako na dlaní. Chápete a uvědomujete si mnohem více než doposud. Zdá se vám, že jste zatím byli zavřeni někde v kleci a ostatní vám říkali: „Tohle je červené a tohle je zelené,“ a vy jste jen souhlasně pokyvovali hlavou. A najednou říkáte: „Ne, tohle není červené, to je modré, a tohle není zelené, ale je to žluté.“ Najednou zjišťujete, že dokážete vyslovit vlastní názor, a to je ta pravá svoboda ducha i mysli. Zcela určitě vám chůze po ohni dá nahlédnout do vyšší dimenze, která se s nadsázkou jmenuje: „Já to dokážu!“

UDĚLÁŠ PRVNÍ KROK?

Jako poslední se v přípravě učí, jak se ponořit do třetího oka. Postavíte se na čáru a očima se podíváte jakoby dovnitř, někam doprostřed čela, dovnitř do hlavy. Tím vznikne jakýsi trojúhelník. Možná je to právě ono boží oko, které je vyobrazeno v kostelech. Symbol něčeho, co má neuvěřitelnou sílu. Vzpomínám, jak Dana vyprávěla o oblasti na Sicílii, kde se po výbuchu sopky rozlila láva po okolí a na malé plošince uvizla dívka, oddělená od své matky. Dělo je několik metrů tuhé, a přesto rozpálené lávy. Nechat svoji dceru napospas? Ne, to by matka neudělala. A tak, poháněna zvláštní silou, si pro ni doběhla a vůbec se nepopálila.

Ještě zajímavější je následující experiment. Výzkumníci připravili osobu k pokusu. Experimentátor rozžhavl minci a vkládal ji pokusné osobě pomalu do dlaně. Ale než ji tam vložil, jiný člověk odpoutal pozornost pokusné osoby a experimentátor vyměnil rozžhavlou minci za zcela chladnou, avšak stejně vypadající. Když tuto studenou minci upustil pokusné osobě do dlaně, ta se přesto popálila. Není na tom něco divného?

Vzpomínám si na jeden experiment psychotrovníků Kavky a Kahudy: Pokusnou osobu uvedli do transu, zavřeli do sklepa, ale před tím ji fek-

Setkání účastníků na brněnském sídlišti. Hranice je již postavena.

li, že je na krásném slunečném ostrově. Po několika dnech experiment přerušili a pokusná osoba byla opálena, i když ve sklepe slunce nesvitilo. Také divně.

Než jdete na rozžhavené uhlíky, máte si vybrat určitou představu, po čem chcete jít. Já jsem šel po studených kamenech, někdo „chodí“ po rosené trávě. Samozřejmě si ale nesmíte představovat, že opravdu jdete po rozžhaveném uhlí. Jedna zdravotní sestra prošla po rozžhaveném uhlí s představou, že jde po studených kamenech, a přešla bez popálení. Když šla podruhé, představila si, že pouze jednou nohou jde po studených kamenech. Jedna noha byla v pořádku a druhá skončila popálená. Většina lidí napoprvé přejde, ale napodruhé je to mnohem těžší, protože si říká: „Přešel jsem jednou, podruhé přejdu také!“ Pak kvůli nedostatečné koncentraci nevěnujete takové úsilí vejít do třetího oka, a to se vám může stát osudným.

JAK PROJÍT PEKLEM?

Nejdříve se zapálí oheň. Když hoří hranice a plameny šlehají až pět metrů vysoko, člověk se neubrání představě procesů s čarodějnicemi – kolik lidí hloupost církve připravila o život za účelem získání jejich majetku. Hranice dohoří, uhlíky se rozhrabou do úhledného koberece a může se začít. Stojíte před svým novým a jedinečným rozhodnutím, na čáře před rozžhavlým koberecem o teplotě až 900 stupňů Celsia. Vždy musíte počkat, až jste si jisti, že jste svým vnitřním zrakem ve třetím oku, pak můžete vykročit. Diváte se přímo před sebe a jdete. Rozžhavené uhlí vám křupe pod nohama, ale nepálí. Dorazíte na konec, kde na vás čeká záchraná náruč vašich přátel. Procitnete, zmocní se vás nepopsatelný pocit a křičíte štěstím: „Já jsem to dokázal!“

Poté, co jsem prošel, dal můj známý nad koberec uhlí ruku, aby se přesvědčil, že to není povod. Velmi rychle ucukl. Pak jsem mu ukázal chodidla, kde uviděl důkaz, že jsem se nespálil. Tak co? Jdete do toho?

Vladimír Ďurina

Důkaz. Má chodidla chůzi po ohni ve zdraví přežila, bez známky popálení. Zkusíte to také?

Už samotný pohled na oheň byl imponantní.

Postupně se lidé střídali v chůzi po žhavých uhlících.

